

Arrest

nr. 231 944 van 30 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 september 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 juli 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 september 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. PAUWELS, die *loco* advocaat M. DE ROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker dient op 12 januari 2018 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van Unieburger, dit in functie van zijn Belgische vader.

Op 10 juli 2018 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). De verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en bij het arrest nr. 213 280 van 30 november 2018 wordt dit beroep verworpen.

Op 13 februari 2019 dient de verzoeker nogmaals een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van Unieburger, dit opnieuw in functie van zijn Belgische vader.

Op 11 juli 2019 neemt de gemachtigde van de thans bevoegde minister inzake deze tweede aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Deze weigeringsbeslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 29 augustus 2019 en is als volgt gemotiveerd:

(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.02.2019 werd ingediend door:

Naam: B.

Voornaam: J.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...) 1984

Geboorteplaats: T. O.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...) MECHELEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische vader, zijnde B. A. (RR: ...), in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...) voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt over het recht van bewaring beschikt.’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten ter staving van ten laste zijn worden voorgelegd:

- Attestation de non-Imposition A La TH-TSC N°7673/2018, op naam van betrokkene als bewijs van Dat er geen woonbelastingen en gemeentelijke belastingen in de gemeente Taza zijn betaald dd. 12/12/2018. Dit attest werd opgesteld op basis van een verklaring van betrokkene en wordt dus beschouwd al verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. Dit kan dus niet worden aanvaard ter staving van het onvermogen.

- Attestation du Revenu Global imposé au titre de l'année 2017 N° 7673/2018 dd. 13.12.2018. Ook dit attest is opgemaakt op de verklaring van betrokkene en kan dus ook niet worden aanvaard ter staving van het onvermogen.

- *Attestation administrative N°144 dd. 07.08.2018 opgemaakt te Sidi Ali Bourakba waarin de lokale Marokkaanse overheden attesteren dat betrokkene geen inkomsten heeft en geen eigendommen bezit in de provincie Taza sedert 2013 tot aan de datum van het document. Gezien betrokkene in het bezit is van een paspoort afgeleverd door het Marokkaanse consulaat te Antwerpen op 16/11/2017 mogen we ervan uitgaan dat betrokkene zich dus op datum van het document niet langer in Marokko bevond. Er zijn geen bewijzen dat betrokkene er nadien is teruggekeerd gezien er geen in- en uitreisstempels in zijn paspoort zijn terug te vinden. Dit attest kan dus niet worden aanvaard als bewijs van onvermogen*

- *Geldstortingen via Money International S.A. voor het jaar 2012 (9 stortingen voor een totaal van 1150 euro) en 2013 (5 stortingen voor een totaal van 800 euro) door de referentiepersoon aan betrokkene. Deze stortingen zijn uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. Deze tonen dan ook niet aan dat betrokkene in het land van herkomst onvermogen was. Van eventuele stortingen van de referentiepersoon aan betrokkene vanaf 2014 tot op het ogenblik van de afgifte van het paspoort op 16/11/2017 werden door betrokkene geen bewijzen overgemaakt. Hoe betrokkene in tussentijds in zijn levensonderhoud heeft voorzien is niet duidelijk.*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het ten laste zijn in België betreft, uit het administratief dossier van betrokkene, blijkt dat hij tot op heden zelf tewerkgesteld is bij C. NV en G. NV te Antwerpen. Dit betekent dat betrokkene niet ten laste is van zijn vader in België, gezien hij zelf over een inkomen kan beschikken. Alle andere voorgelegde documenten, zoals de bestaansmiddelen van de Belg doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

De verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 40bis, eerste lid, 3° en 40ter van de vreemdelingenwet. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Verzoeker legt een attest van het OCMW neer waaruit duidelijk blijkt dat hij nooit enige financiële steun gekregen heeft;

A. Betrokkene heeft niet op afdoende wijze bewezen dat hij ten laste is van de referentiepersoon

De motivatie van tegenpartij is volledig fout;

Verzoeker is BELGIË in 2013 binnengekomen en sindsdien heeft hij het land nooit meer verlaten:

Zijn vader stortte regelmatig geld naar zijn zoon in de jaren 2012 tot juni 2013 (14 stortingen) maar nadien niets meer omdat hij dan in BELGIË verbleef;

Hij woont sinds 2013 bij zijn vader in;

Moest hij in 2017 in MAROKKO wonen dan had hij een nieuw Marokkaans paspoort gekregen in MAROKKO en niet in ANTWERPEN wat wel het geval is!

Hij kreeg een nieuw paspoort op 16/11/2017;

Verzoeker heeft tal van documenten op de gemeente neergelegd die voldoende zijn staat van behoefte bewijzen;

Moest tegenpartij zeker van zijn stuk zijn dat had verzoeker een weigering ontvangen met bevel om het grondgebied te verlaten wat in casu niet het geval is”

De artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

De bestreden beslissing is het resultaat van een verblijfsaanvraag ingediend door de verzoeker op grond van artikel 40ter juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet luidt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...)”

Overeenkomst artikel 40ter, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet is artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet tevens van toepassing op bloedverwanten in neerdalende lijn van een Belg die niet zijn recht op vrij verkeer binnen de lidstaten van de Europese Unie heeft uitgeoefend.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker ouder is dan 21 jaar. Om in aanmerking te komen voor gezinshereniging, dient hij het bewijs te leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, dit is de referentiepersoon, *in casu* zijn Belgische vader. Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat de Belgische vader zijn recht van vrij verkeer in de Europese Unie heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat.

Er is in dit geval dan ook sprake van een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is hier dan ook niet aan de orde. Bij gebrek aan aanknopng met de bepalingen van het Unierecht dient de wettigheid van de bestreden beslissing enkel te worden getoetst aan de te dezen van toepassing zijnde Belgische bepalingen.

De Raad van State heeft in deze zin geoordeeld dat de voorwaarde van het *“ten laste zijn”* in de artikelen 40ter juncto 40bis § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet inhoudt dat het om een bestaande toestand in het land van herkomst moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden *“die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”*, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, kan op wettige wijze wordt gesteld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan (RvS 29 mei 2018, nr. 241.649).

Dit brengt met zich mee dat ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient de verzoeker, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, dit materieel en/of financieel.

De gemachtigde licht in de bestreden beslissing dan ook terecht toe dat om als *“ten laste”* te kunnen worden beschouwd, er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon. De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het *“ten laste”* zijn vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De Raad wijst er, net zoals in zijn arrest nr. 213 280, op dat de bewijslast inzake de voorwaarde van *“ten laste zijn”* bij de verblijfsaanvrager en dus bij de verzoeker berust. Het is aan verzoeker om zijn aanvraag met de nodige stukken te onderbouwen. Daarbij rust op de gemachtigde geenszins de taak om eventuele gebreken in de bewijsvoering te ondervangen en in de plaats van de verzoeker de vereiste stavingsstukken te verzamelen.

In casu besluit de gemachtigde dat aan de hand van de documenten die verzoeker ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag heeft voorgelegd, niet kan worden vastgesteld dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van zijn Belgische vader. De gemachtigde motiveert als volgt:

“Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Volgende documenten ter staving van ten laste zijn worden voorgelegd:

- *Attestation de non-Imposition A La TH-TSC N°7673/2018, op naam van betrokkene als bewijs van Dat er geen woonbelastingen en gemeentelijke belastingen in de gemeente Taza zijn betaald dd. 12/12/2018. Dit attest werd opgesteld op basis van een verklaring van betrokkene en wordt dus beschouwd al verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. Dit kan dus niet worden aanvaard ter staving van het onvermogen.*

- *Attestation du Revenu Global imposé au titre de l’annee 2017 N° 7673/2018 dd. 13.12.2018. Ook dit attest is opgemaakt op de verklaring van betrokkene en kan dus ook niet worden aanvaard ter staving van het onvermogen.*

- *Attestation administrative N°144 dd. 07.08.2018 opgemaakt te Sidi Ali Bourakba waarin de lokale Marokkaanse overheden attesteren dat betrokkene geen inkomsten heeft en geen eigendommen bezit in de provincie Taza sedert 2013 tot aan de datum van het document. Gezien betrokkene in het bezit is van een paspoort afgeleverd door het Marokkaanse consulaat te Antwerpen op 16/11/2017 mogen we ervan uitgaan dat betrokkene zich dus op datum van het document niet langer in Marokko bevond. Er*

zijn geen bewijzen dat betrokkene er nadien is teruggekeerd gezien er geen in- en uitreisstempels in zijn paspoort zijn terug te vinden. Dit attest kan dus niet worden aanvaard als bewijs van onvermogen

- Geldstortingen via Money International S.A. voor het jaar 2012 (9 stortingen voor een totaal van 1150 euro) en 2013 (5 stortingen voor een totaal van 800 euro) door de referentiepersoon aan betrokkene. Deze stortingen zijn uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. Deze tonen dan ook niet aan dat betrokkene in het land van herkomst onvermogen was. Van eventuele stortingen van de referentiepersoon aan betrokkene vanaf 2014 tot op het ogenblik van de afgifte van het paspoort op 16/11/2017 werden door betrokkene geen bewijzen overgemaakt. Hoe betrokkene in tussentijds in zijn levensonderhoud heeft voorzien is niet duidelijk.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.”

Zoals hierboven vermeld, houdt de voorwaarde van het ‘ten laste zijn’ in dat moet gaan om een bestaande toestand van afhankelijkheid in het land van herkomst. Om te weten of de voorgelegde documenten relevant zijn voor de beoordeling van deze voorwaarde, moet de gemachtigde dan ook weten wanneer de verzoeker, die zich op het moment van de aanvraag in België bevindt, het Belgische grondgebied is binnen gekomen. De verzoeker beperkt zich in zijn enig middel echter opnieuw tot de loutere bewering dat hij sinds 2013 bij zijn vader inwoont, zonder dat hij hiervan enig begin van bewijs voorlegt of zonder ook maar te beweren dat hij bij zijn aanvraag hiervan enig bewijs heeft voorgelegd. Alleszins kan de afgifte van het paspoort in 2017 te Antwerpen hoe dan ook geen verblijf sinds 2013 bewijzen. Met zijn loutere en blote beweringen kan de verzoeker dan ook geen afbreuk doen aan de bovenstaande, uitvoerige en zeer concrete vaststellingen van de verweerder.

Waar de verzoeker er de nadruk op legt dat hij zijn nieuw paspoort in 2017 in Antwerpen verkreeg en hij toen dus niet in Marokko verbleef, merkt de Raad op dat de verweerder in de thans bestreden beslissing zulks uitdrukkelijk heeft bevestigd. De verweerder motiveert hieromtrent als volgt: “*Gezien betrokkene in het bezit is van een paspoort afgeleverd door het Marokkaanse consulaat te Antwerpen op 16/11/2017 mogen we ervan uitgaan dat betrokkene zich dus op datum van het document niet langer in Marokko bevond.*” De verzoeker brengt hiertegen geen concrete argumentatie naar voor.

Voor het overige dient te worden vastgesteld dat de verweerder op duidelijke wijze heeft gemotiveerd waarom de voorgelegde attesten en documenten (geldstortingen via Money International S.A. voor het jaar 2012 en 2013, Attestation de non-Imposition A La TH-TSC N°7673/2018, Attestation du Revenu Global imposé au titre de l'annee 2017 N° 7673/2018 dd. 13.12.2018 en Attestation administrative N°144 dd. 07.08.2018) niet kunnen worden aanvaard als een bewijs van onvermogen in het land van herkomst. De verzoeker toont niet concreet aan waarin deze motivering precies te kort zou schieten. De loutere en bijzonder vage beweringen dat de motivering volledig fout is en dat de verzoeker tal van documenten heeft neergelegd die voldoende zijn staat van behoefte bewijzen, volstaan uiteraard niet om de concrete motieven, die de verweerder heeft gehanteerd, onderuit te halen.

In zoverre de verzoeker nog verwijst naar het neergelegde OCMW-attest waaruit blijkt dat hij nooit enige financiële steun heeft gekregen, merkt de Raad op dat dit attest enkel betrekking heeft op de periode van verzoekers verblijf in België, maar niet op de periode van verblijf in zijn land van herkomst voor zijn komst naar België. Het vormt dan ook geen bewijs van een situatie van afhankelijkheid die bestaat in het land van herkomst voorafgaand aan de aanvraag. Dit argument is dan ook niet van aard om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ondermijnen. Het weerlegt geenszins het besluit van de gemachtigde dat aan de hand van de voorgelegde documenten niet afdoende werd bewezen dat de verzoeker effectief onvermogen was, noch dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste is geweest van de referentiepersoon.

De verzoeker stelt ten slotte nog dat hij een bevel om het grondgebied te verlaten zou ontvangen hebben, hetgeen *in casu* niet het geval is, indien de gemachtigde zeker zou zijn van zijn stuk. In haar nota met opmerkingen, verwijst de verweerder in dit verband terecht naar rechtspraak van de Raad van State waarin werd geoordeeld dat op basis van artikel 39/79, §1, van de vreemdelingenwet tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn geen enkele verwijderingsmaatregel mag worden

genomen (RvS 11 mei 2017, nr. 238.170). Het is dan ook basis van deze rechtspraak dat aan de verzoeker geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Samenvattend besluit de Raad dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen. Uit de bestreden beslissing blijkt verder genoegzaam dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle relevante voorgelegde stukken en hierover op afdoende wijze heeft gemotiveerd. De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Een schending van de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is niet aangetoond.

De verzoeker heeft niet aangetoond dat de verweerder bij het beoordelen van de aanvraag enig concreet en relevant stuk ten onrechte buiten beschouwing zou hebben gehouden. Hij brengt verder geen concrete argumenten bij die aantonen dat de gemachtigde uit het geheel van de voorgelegde documenten foutief of kennelijk onredelijk heeft besloten dat op basis hiervan niet kan worden vastgesteld dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de Belgische referentiepersoon.

Een schending van de artikelen 40*bis*, eerste lid, 3° en 40*ter* van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE